

*Magát vélné sebhetlennek,
Szeme léssen halszem,
Ha benső kór furdancs-vége
Bőrén majd kidöccen.*

*Tekétsd halnak állapotját,
Mint röpdös ég-vízben,
Tűzöd nyársra, s te is nyárson
Végzed végül itt lenn.*

*Sohsem szomjas, mindig innya,
Keze-lába híja,
Mégis Urunk jelképe lőn
Mint az meg van írva.*

GERENDAY MÁRIA

Nagyanyám gyásza

Az olaszországi Piave folyó mentén veszítette el a Monarchia 1918-ban az első világháborút. Az olasz hadsereg gáttakkal zárta el a hegyről lerohanó folyót, majd katonái a csata idején a zsilipeket kinyitották. A lezúduló víz elsöpörte a magyar sereg nagy részét. A hazatérő katonák egyike közölte a kisvárosi ismerősökkel, hogy nagyanyám fiát „már a cápák eszik”.

*Ott ül a kert kavicsos útján
A szilvafák mellé helyezett padon.
Arcát sűrű könnyzáró borítja,
Siratja harminc éve elesett fiát,
Már harminc éve siratja.
Gyásza szívét emészti,
Fejében fészkel,
Csontjait átjárja,
Könnyét fakasztja.*

*Ó, Ó, Ó,
O figlio, figlio, figlio,
figlio, moroso giglio!
Évtizedek kéjesszemű falánk cápái
Zabálják emléked, te drága,
Haláltól örökké fiatal gyerek.
A Piave vérázott, árdúlt vidékét
Úgy hoztad tudatomba, akaratlan,
Mint a sós víztől súlyos terhet ölembe.*

Ó. Ó, Ó!

O figlio, figlio, figlio,
Figlio, amoroso figlio!
Fiam, fiam! Túl messze estél,
Hogy elérjen hozzád a sóhaj
Az anyai düh harag
Kétség fájdalomszava
Odáig nem hajítható
Csak bujkál a tavaszi kert
Kibomló ágai között
A kavicsos út felett
A szilvafák karcsú törzsén
A húsos gyomlevél fonákján
Az árok szőrös csalánján
O O amoroso giglio
Legszebb liliomszál
Oly szépen kinyíltál
Leváltak kegyetlen fegyverek.
Hívlak, hogy mosolyra csaljalak
Derűre fakasszalak
Halálba bágyadt virágom
Miképpen ringassalak?

Bár remélem, lényed él, tud engem
Túl az éteren,
Konokul vágyom halálom
Kietlen semmijébe!
Mert egy végtelen keserű mélység,
Egy keményen kongó üresség
Elborít fojtón, vonzón ölelget.

Ó fiam, fiam!
Életről szakított gyönyörű virágom!
Te szépség, kedvesség
Üde fiúarca, ruganyos fiúteste!
Véres vagy! Örvény sodor!

A fájdalom éles kés,
Gyomromat feszítő ködarab!